

Foix i la Costa Brava

MIQUEL MARTÍN

Segurament els primers contactes de J.V. Foix amb la Costa Brava es remunten als anys 1922 i 1923. El poeta visita la cala de Sa Tuna, a Begur, amb un grup d'amics, entre els quals hi ha el pintor Josep Obiols. Al cap d'uns dies s'hi afegeix Carles Riba i es lliuren a la contemplació del paisatge, a les converses reposades, amatents sempre al parlar salat d'aquells pocs pescadors que poblen la cala remota i primitiva. Fan una sortida en barca, en plena nit, i Foix queda absolutament fascinat per aquelles aigües denses i tranquil·les, per les llums que reverberen arreu, pel silenci que tot ho abraça. I escriu: "Aquest vespre ha estat un vespre d'eternitat. Vull dir que tots el recordarem com el millor dels instants i, quan serem més grans, potser com l'Instant". Pensa, també, que a Salvat-Papasseit i a Garcés els hauria encantat aquella barquejada.

Atret pel que n'havia escrit Josep Pla i pel que n'explicaven Josep Maria de Sagarra i Alexandre Plana, l'estiu de 1924 Foix comença les estades al Port de la Selva. De primer s'allotja a la fonda Comerç, però al cap dels anys s'hi acaba comprant una casa de pescadors i no deixarà d'anar-hi fins a la seva mort. Foix fa tertúlia al cafè de la Marina amb altres intel·lectuals i artistes que freqüenten la zona. Passeja pels carrerons de la vila i de tant en tant la fa petar amb en Luard, el mític pescador que en coneix cada secret. Sovint, surt en barca fins al cap de Creus i recorre les cales i racons més amagats tot escoltant les històries que li expliquen els mariners i amarant-se d'aquella natura feréstega i misteriosa.

Tant les experiències viscudes a Begur com les del Port de la Selva quedaran àmpliament reflectides en la seva obra. Hi ha tres poemes, però, que em tenen el cor robat. Un està dedicat a Josep Obiols, en record de la seva estada a Sa Tuna, i rememora un passeig amb bot per sa punta des Plom i es cap Sa Sal fins a "Copsar el respir del món en cala closa". Els altres dos, separats per un grapat d'anys, estan dedicats a Carles Riba. Els tres sonets evoquen una nit d'estiu, una comunió profunda amb el paisatge, un retorn a la unitat primigènia, una absoluta compenetració de les ànimes, quan llenguatge i realitat es fonen en el tot. Són poemes d'una bellesa sublim i d'una fondària aclaparadora. S'han de llegir moltes vegades, a poc a poc, mastegant-los, ?paint-los. El premi, però, és immens i et transporta "més enllà del morir/ quan les negres frescors són un florir/ d'aigües i veus, i focs, en mar coberta".

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2016/05/01/foix-costa-brava/780649.html?utm_source=rss